

ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ

«Κυρ-λοχία πάσχω από δαλτωνισμό: Βλέπω τον κάθε στόχο ίδιον με την καρδιά μου».
Αρη Αλεξάνδρου, Συμβουλές σε ανυπότακτο (Ποιήματα 1941-1974)

Ξεκινήσαμε έναν αγώνα, στα μέσα της δεκαετίας του '80, για να αναγνωριστεί και στην Ελλάδα η δυνατότητα στην άρνηση στράτευσης για λόγους συνείδησης. Αυτό που στον τόπο μας ήχησε ως υπερβολική απαίτηση μιας ισχνής μειοψηφίας, στον δυτικό κόσμο ήταν δικαίωμα αυτονόητο και κατοχυρωμένο συνταγματικά για κάθε πολίτη, σε μερικές μάλιστα περιπτώσεις από τις αρχές του 20ου αιώνα. Το αίτημα εξ αρχής υποστήριξε ικανός αριθμός πολιτών, προερχόμενων κυρίως από τον χώρο της οικολογίας και της ανανεωτικής αριστεράς. Από εκεί κυρίως προήλθαν οι πρώτοι αντιρρησίες συνείδησης για λόγους μη θρησκευτικούς.

Παρά τον ενθουσιασμό των πρώτων χρόνων η αναγνώριση της αντίρρησης συνείδησης παρέμεινε ζητούμενο του κινήματος. Οι αρνητές ταλαιπωρήθηκαν και εξακολουθούν να ταλαιπωρούνται με αλληπάλληλες καταδικές από τα στρατοδικεία και πολύμηνες φυλακίσεις, συστηματικές ενοχλήσεις και εκφοβισμό των οικογενειών τους από την αστυνομία, απαγορεύσεις εξόδου από τη χώρα αλλά και περιορισμούς: στην άσκηση επαγγέλματος, την απόκτηση ατομικής ιδιοκτησίας, την άσκηση των εκλογικών δικαιωμάτων κ.λπ.

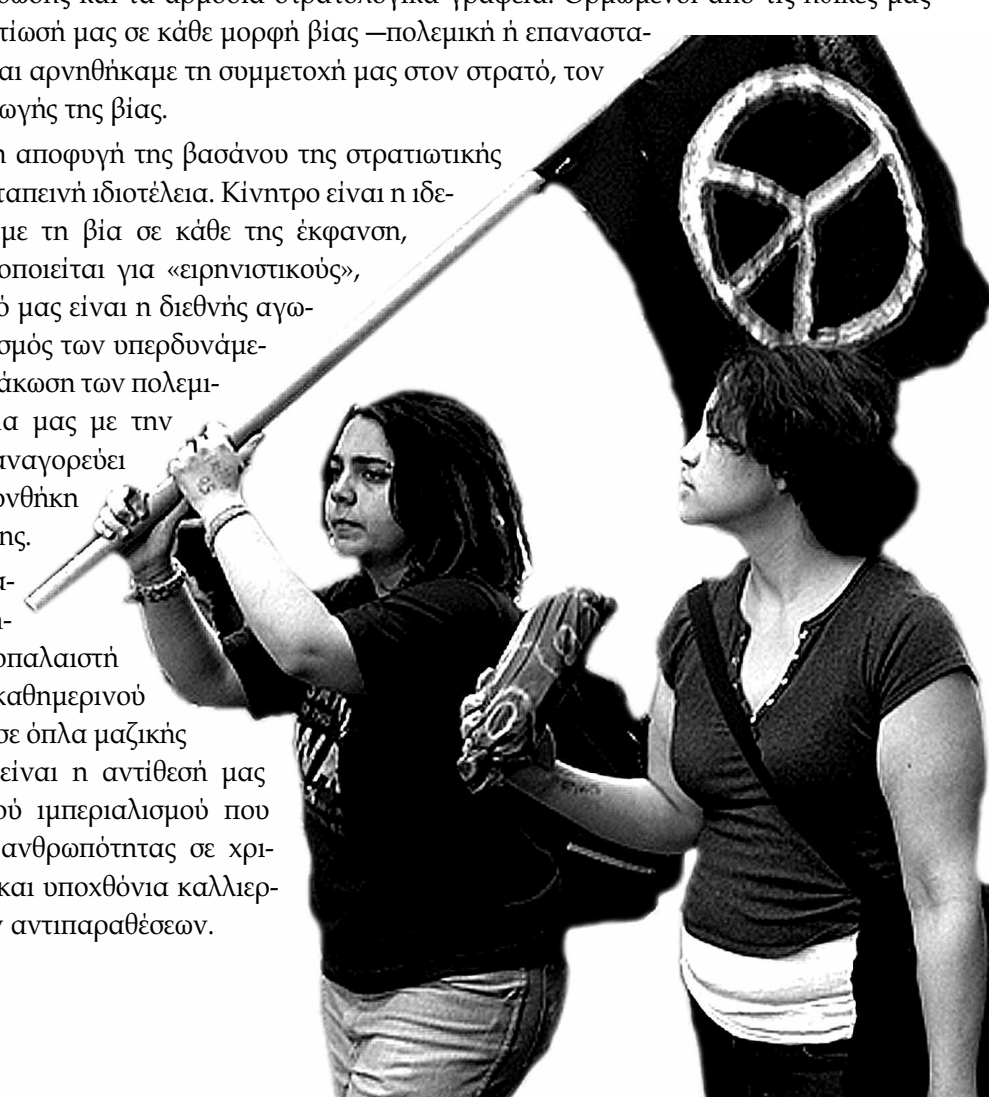
Παρ' όλα αυτά, ο αριθμός των δηλωμένων αρνητών στράτευσης για λόγους συνείδησης διευρύνθηκε, αργά μεν αλλά με σταθερή πρόοδο, συνεγείροντας μέχρι σήμερα αρκετές δεκάδες πολέμιους της βίας και του μιλιταρισμού (εάν μάλιστα συνυπολογίσουμε όσους επικαλούνται λόγους θρησκευτικής συνείδησης ο αριθμός ανέρχεται σε μερικές χιλιάδες).

Δεν επιχειρούμε εδώ να ερμηνεύσουμε τους λόγους για τους οποίους ένα σημαντικό ποσοστό νέων ανθρώπων αποστρέφονται τη στρατιωτική θητεία. Την απάντηση στο ερώτημα αυτό τη δίνει από μέσα του ο κάθε υπόχρεος πριν την κρίσιμη στιγμή της στράτευσης του, με αποτέλεσμα ο 1 στους 4 ποτέ να μην ενδύεται το χακί.

Μας ενδιαφέρει να μιλήσουμε για τους δικούς μας λόγους και για τα προσωπικά μας κίνητρα. Αποτολμήσαμε το αποφασιστικό βήμα και αρνηθήκαμε να στρατευτούμε με δημόσια δήλωσή μας, την οποία απευθύναμε στα μέσα ενημέρωσης και τα αρμόδια στρατολογικά γραφεία. Ορμώμενοι από τις ηθικές μας αρχές διακηρύξαμε την εναντίωσή μας σε κάθε μορφή βίας —πολεμική ή επαναστατική, νόμιμη ή παράνομη— και αρνηθήκαμε τη συμμετοχή μας στον στρατό, τον κατεξοχόν μηχανισμό προαγωγής της βίας.

Κίνητρό μας δεν υπήρξε η αποφυγή της βασάνου της στρατιωτικής θητείας ή οποιαδήποτε άλλη ταπεινή ιδιοτέλεια. Κίνητρο είναι η ιδεολογική μας αντιπαλότητα με τη βία σε κάθε της έκφανση, ακόμη κι όταν αυτή χρησιμοποιείται για «ειρηνιστικούς», υποτιθέεται, σκοπούς. Κίνητρό μας είναι η διεθνής αγωνία που προκαλεί ο επεκτατισμός των υπερδυνάμεων, η αντίθεσή μας στην κλιμάκωση των πολεμικών εξοπλισμών, η διαφωνία μας με την κατεστημένη ιδεολογία που αναγορεύει τον στρατό σε αναγκαία συνθήκη για την διασφάλιση της ειρήνης.

Κίνητρο είναι η συμπαράστασή μας στον καταφροννημένο Έλληνα και Τούρκο βιοπαλαιστή που βλέπει το προϊόν του καθημερινού του μόχθου να μετατρέπεται σε όπλα μαζικής αλληλοεξόντωσης. Κίνητρο είναι η αντίθεσή μας στις ραδιουργίες του δυτικού ιμπεριαλισμού που επιδιώκει την διαίρεση της ανθρωπότητας σε χριστιανούς και αλλόθρησκους και υποχθόνια καλλιεργεί νέα μέτωπα στρατιωτικών αντιπαραθέσεων.

NEITHER EXECUTIONERS NOR VICTIMS

“Sergeant, Sir, I suffer from color-blindness:
I see each and every target identical to my heart.”

Aris Alexandrou, Advice to an insubordinate (Poems 1941-1974)

We began a struggle, in the mid-'80s, so that the possibility to refuse military service for reasons of conscience would be recognized in Greece, too. What in our country sounded like an excessive demand of a tiny minority, in the Western world was a self-evident right, constitutionally guaranteed for every citizen, since the dawn of the 20th century in some cases.

The request was supported, right from the start, by a significant number of citizens, coming mainly from the political space of environmentalism and the renovating left. This is also the political space, where most of the first conscientious objectors on non-religious grounds came from.

In spite of the enthusiasm of the early years, state recognition of conscientious objection has remained an unachieved goal of the movement. The objectors have been, and still are, going through an ordeal, with successive sentences by the military courts and many months of imprisonment, systematic harassment and intimidation of their families by the police, denial of exiting the country, but also restrictions: in practicing a profession, in acquiring personal property, in exercising their right to vote, etc.

Despite all that, the number of declared objectors to military service for reasons of conscience has expanded, slowly yet steadily, activating to date several dozen opponents of violence and militarism (indeed, should one also count those invoking reasons of religious conscience, the number rises to several thousand).

We are not attempting here to interpret the reasons why a significant percentage of young people turn their back on military service. The answer to this question is given from within each person subject to military service before the critical moment of enlistment, with the result that 1 in 4 never wear a military uniform.

We are merely interested in speaking about our own reasons and our personal motives. We dared to take the decisive step and declared our refusal to enlist through our public declaration, which we addressed to the media and the competent recruitment services. Driven by our moral principles, we declared our opposition to all forms of violence —military or revolutionary, legal or illegal— and refused our participation in the army, the foremost machinery for the promotion of violence.

Our motive has not been the evasion of the ordeal of the military service or any other petty self-interest. Our motive is our ideological opposition to violence in any of its forms, even when it is used for supposedly “pacifistic” aims. Our motive is the international anxiety caused by the expansionism of the superpowers, our opposition to the escalation of warlike arms acquisitions, our disagreement to the established ideology that acclaims the army to the status of prerequisite for ensuring peace.

Our motive is our solidarity with the downtrodden Greek and Turk breadwinner, who sees the fruits of his/her daily toil being transformed into weapons of mass mutual annihilation. Our motive is our opposition to the machinations of Western imperialism that seeks the division of humanity into Christians and heathens and, behind the scenes, is cultivating new fronts for military confrontations.

We are not merely uttering generalities in support of our just struggle. We are confronting imperialism in practice, struggling for disarmament. We are confronting chauvinism in practice, cooperating with the objectors of the neighboring countries. We are combating war in practice, refusing to serve it. And it is now universally accepted that conscientious objection is a fundamental component —if not the spearhead— of the peace movements.

It is, after all, a fact that modern history has only praise to show:

- for the 22,000 deserters and objectors of the German army during World War II (15,000 of them were executed);
- for the hundreds of French soldiers and the mass of people who supported their refusal to strike on the Algerian liberators in 1961;
- for the 110,000 who burned their draft cards, refusing to fight in the imperialist U.S. war in Vietnam;

- for the 111 professional American soldiers who deserted during the first Gulf War;
- for the 200,000 young men who refused to fight in the recent civil war in Yugoslavia;
- for the hundreds of American soldiers who sought political asylum in other countries, sick from the annihilation of civilians in Iraq, during the last three years;
- for the dozens of Israeli soldiers who chose prison rather than becoming accomplices in crimes against civilian Palestinians;
- for the 1,300 Israeli conscientious objectors in recent years (300 of those during 2005);
- for the 300,000 insubordinates by the count of the Turkish army (some of those are declared conscientious objectors who suffered a lot in that country's prisons).

The United Nations, the Council of Europe, the OSCE, the European Parliament, Amnesty International and a multitude of other distinguished organizations, which for many years never ceased criticizing Greece for violating the human right to conscientious objection, welcomed as a step forward Law 2510/97 that provided for "alternative service". This positive step, however, was destined to prove an "uncovered check" because of the excessively strict provisions regulating the implementation of the "alternative service". Committees to check the conscience of applicant objectors (similar to those humanity has known during the darkest pages of its history), adulteration of the social character of the "alternative service" through military oversight, punitive duration of the service (more than double the military service), denial of the labor rights of serving objectors and, as a capstone, intensification of the persecution against the older objectors with pre-trial detention and renewed military court trials, since the "deep" Greek state viewed the existence of the institution as a defeat and was quick to take revenge.

A newer legislative measure (Law 3421/05) did not remove any of the blatant injustices against the objectors, did not remove the degrading provisions, neither did it suspend prosecutions.

The political world stood hesitant towards the objector movement. The poor results in the legislative field, the embarrassed wording in their political programs and their abandoning conscientious objectors to relentless persecution show the influence of extra-institutional actors and mainly the military establishment, the hierarchy of the church (through its archbishop and his fanaticized worshippers), but also of the jingoist merchants of war.

Grey crusaders of totalitarianism shamelessly demand the cruelest punishment of conscientious objectors (some bigoted writers have even demanded the death penalty) or their "treatment" with lobotomy, as Archbishop Christodoulos has proposed in articles and speeches. They direct their shots selectively to the conscientious objectors, because the latter have the courage to manifest their opposition to militarism and violence, they are not hiding, they are not licking anybody's boots, they are not planning carefully how to get transferred, they are not asking for favorable treatment or a political favor. At the same time, these same crusaders are overlooking the masses of the insubordinate (the ministry of Defense estimates their number at 45,000), they are overlooking the suicides and fatal accidents of soldiers, they are overlooking the "discharges without enlistment" of the patriots of popular music halls and TV shows.

Our voice has joined those of all anti-militarists of the planet. It has become a petition, it has become a protest, and it has become a rally with the demand that the war on conscientious objectors must stop, that the prosecutions and military trials must stop. That a courageous step must be made towards peace by decriminalizing conscientious objection, by granting an amnesty to the older objectors who are being saddled with repeated sentences, by rewarding the social role of the "alternative service", by entrusting its oversight to a social organization, by allowing even for serving soldiers to join this Institution, by expanding the scope of "alternative service" beyond the borders of the country, with an emphasis in the Balkans.

War is a crime against humanity and militarism, as an executioner, weaves the funereal shroud of its future victims. We do not accept the role of the "executioner", for which the venal heralds of nationalism are seeking stooges, nor are we willing to aid and abet future crimes against our neighbors or humanity. Neither do we accept, however, the role of the "victim" that the military and religious intolerance have in store for us.

Our question is relentless and no power in the world shall stop us from raising it, addressing the insubordinate Greek youth: are you on the side of Archbishop Christodoulos, Bishop Ambrosios and MP Papathemelis, or on the side of Martin Luther King, Harold Pinter, Tolstoi, Einstein, Freud, Gandhi, Russel and the nameless rejecter of militarism?

Conscientious objection is not only a universal human right, it is also the ultimate refuge in order to save our individual dignity.

Δεν γενικόλογουμε υπέρ του δίκαιου αγώνα μας. Αντιπαλεύουμε τον ιμπεριαλισμό στην πράξη αγωνιζόμενοι υπέρ του αφοπλισμού. Αντιπαλεύουμε τον σοβινισμό στην πράξη, συνεργαζόμενοι με τους αρνητές των γειτονικών χωρών. Αντιπαλεύουμε τον πόλεμο στην πράξη, αρνούμενοι να τον υπηρετήσουμε. Και είναι πλέον οικουμενικά παραδεκτό ότι η αντίρρηση συνείδησης αποτελεί βασική συνιστώσα —εάν όχι την αιχμή— των κινημάτων ειρήνης.

Είναι γεγονός, άλλωστε, ότι η σύγχρονη ιστορία μόνο επαίνους κομίζει:

- στους 22.000 λιποτάκτες και αντιρρησίες του Γερμανικού στρατού κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (15.000 από αυτούς εκτελέστηκαν)
- στους εκατοντάδες Γάλλους στρατιώτες και το πλήθος του λαού που υποστήριξε την άρνησή τους να χτυπήσουν τους Αλγερινούς απελευθερωτές το 1961
- στους 110.000 που έκαψαν το προσκλητήριο κατάταξής τους, αρνούμενοι να πολεμήσουν στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο των Η.Π.Α. στο Βιετνάμ
- στους 111 επαγγελματίες αμερικανούς στρατιώτες που λιποτάκτησαν κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου στον Κόλπο.
- στους 200.000 νέους που αρνήθηκαν να πολεμήσουν στον πρόσφατο, εμφύλιο σπαραγμό της Γιουγκοσλαβίας
- στους εκατοντάδες αμερικανούς στρατιώτες που αναζήτησαν πολιτικό άσυλο σε άλλες χώρες απδιασμένοι από την εξόντωση αμάχων στο Ιράκ, κατά την τελευταία τριετία
- στους δεκάδες Ισραηλινούς στρατιώτες που επέλεξαν τη φυλακή παρά να συνεργήσουν σε εγκλήματα εναντίων αμάχων Παλαιστινίων
- στους 1.300 Ισραηλινούς αντιρρησίες των τελευταίων χρόνων (300 από αυτούς κατά τη διάρκεια του 2005)
- στους 300.000 ανυπότακτους που καταμετρά ο Τουρκικός στρατός (μερικοί από αυτούς δηλωμένοι αντιρρησίες συνείδησης που μαρτύρησαν στις φυλακές της χώρας).

Ο Ο.Η.Ε., το Συμβούλιο της Ευρώπης, ο Ο.Α.Σ.Ε., το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η Διεθνής Αμνηστία και πλήθος άλλων διακεκριμένων διεθνών οργανισμών που επί πολλά χρόνια δεν έπαψαν στιγμή να σπλητεύουν την Ελλάδα για καταπάτηση του ανθρώπινου δικαιώματος στην αντίρρηση συνείδησης, χαιρέτησαν τη νομοθετική ρύθμιση 2510/97 που προέβλεπε την «εναλλακτική υπηρεσία» ως βήμα προόδου. Το θετικό αυτό βήμα όμως έμελλε να αποδειχτεί «επιταγή χωρίς αντίκρουσμα» λόγω των υπέρμετρα αυστηρών διατάξεων που ρύθμιζαν την εφαρμογή της «εναλλακτικής υπηρεσίας»: Επιτροπές ελέγχου της συνείδησης των υποψηφίων αντιρρησιών (όμοιες με αυτές που γνώρισε η ανθρωπότητα στις πιο σκοτεινές σελίδες της ιστορίας της), καταστρατήγηση του κοινωνικού χαρακτήρα της «εναλλακτικής υπηρεσίας» μέσω της στρατιωτικής εμποπτείας, τιμωρική διάρκεια της υπηρεσίας (σε χρόνο υπερδιπλάσιο της στρατιωτικής), αφαίρεση εργατικών δικαιωμάτων των υπηρετούντων αντιρρησιών και, ως κατακλείδα, ένταση των διώξεων σε βάρος των παλαιών αντιρρησιών με προφυλακίσεις και νέα στρατοδικεία, αφού το «βαθύ» ελληνικό κράτος εξέλαβε την ύπαρξη του θεσμού ως ήττα και έσπευσε να εκδικηθεί.

Νεότερη ρύθμιση (ο Νόμος 3421/05) δεν απάλειψε καμία κατάφορη αδικία εις βάρος των αντιρρησιών, δεν αφαιρέσε τις ταπεινωτικές διατάξεις, ούτε ανέστειλε τις διώξεις.

Ο πολιτικός κόσμος στάθηκε διστακτικός απέναντι στο κίνημα των αντιρρησιών. Τα πενιχρά αποτελέσματα στο πεδίο των νόμων, οι αμήχανες διατυπώσεις στα πολιτικά τους προγράμματα και η εγκατάλειψη των αντιρρησιών σε απινείς διώξεις καταδεικνύουν την επιρροή εξωθεσμικών παραγόντων και κυρίως του στρατιωτικού κατεστημένου, της εκκλησιαστικής ιεραρχίας (δια του αρχιεπισκόπου της και των φανατισμένων προσκυνητών του) αλλά και των πατριδοκάπηλων εμπόρων του πολέμου.

Φαιοί σταυροφόροι του ολοκληρωτισμού ανερυθρίαστα αξιώνουν την πιο σκληρή τιμωρία κατά των αρνητών στράτευσης (ακόμη και τη θανατική εκτέλεση έχουν ζητήσει αφιονισμένοι κονδυλοφόροι) ή τη «θεραπεία» των αντιρρησιών με λοβοτομή όπως ο κ. Χριστόδουλος πρότεινε σε άρθρα και ομιλίες του. Επιλεκτικά κατευθύνουν τις βολές τους στους αντιρρησίες συνείδησης διότι οι τελευταίοι έχουν το θάρρος να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στο μιλιταρισμό και τη βία, δεν κρύβονται, δεν προσκυνούν, δεν γλείφουν, δεν μεθοδεύουν τη μετάθεση, δεν ζητούν ευνοϊκή μεταχείριση ή ρουσφέτι. Την ίδια στιγμή, παραβλέπουν τα στίφη των ανυπότακτων (σε 45.000 εκτιμά τον αριθμό τους το υπουργείο Αμύνης), παραβλέπουν τις αυτοκτονίες και τα θανατηφόρα ατυχήματα, παραβλέπουν τα «απολυτήρια χωρίς στράτευση» των πατριωτών του «παλκοσένικου» και της τηλεθέσης.

Η φωνή μας ενώθηκε με τις φωνές όλων των αντιμιλιταριστών του πλανήτη. Έγινε ψήφισμα, έγινε διαμαρτυρία, έγινε σύνθημα, έγινε διαδήλωση με αίτημα να σταματήσει ο πόλεμος εις βάρος των αντιρρησιών, να σταματήσουν οι διώξεις και τα στρατοδικεία. Να γίνει ένα γενναίο βήμα προς την κατεύθυνση της ειρήνης αποποινικοποιώντας την αντίρρηση συνείδησης, αμνηστεύοντας τους παλιούς αρνητές που φορτώνονται αλληπάλληλες καταδικές, επιβραβεύοντας τον κοινωνικό ρόλο της «εναλλακτικής υπηρεσίας», αναθέτοντας σε κοινωνικό οργανισμό την εποπτεία της, επιτρέποντας τη δυνατότητα ένταξης στον θεσμό ακόμη και των υπηρετούντων φαντάρων, διευρύνοντας τους ορίζοντες άσκησης της «εναλλακτικής υπηρεσίας» έξω από τα όρια της χώρας, με έμφαση στα Βαλκάνια.

Ο πόλεμος είναι ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας και ο μιλιταρισμός ως «δήμιος» υφαίνει το σάβανο των αυριανών θυμάτων του. Δεν αποδεχόμαστε τον ρόλο του «δημίου» για τον οποίο αναζητούν κομπάρσους οι αργυρώνητοι κήρυκες της εθνοφοροσύνης, ούτε είμαστε πρόθυμοι να συνεργήσουμε σε μελλοντικά εγκλήματα κατά των γειτόνων ή της ανθρωπότητας. Δεν αποδεχόμαστε όμως ούτε τον ρόλο του «θύματος» που επιφυλάσσει η στρατιωτική και θρησκευτική μισαλλοδοξία.

Το ερώτημά μας είναι αμείλικτο και καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα μας εμποδίσει να το διατυπώνουμε απευθυνόμενοι στην ανυπότακτη ελληνική νεολαία: είστε με τον Χριστόδουλο, τον Αμβρόσιο και τον Παπαθεμελή ή με τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, τον Χάρολντ Πίντερ, τον Τολστόι, τον Αϊνστάιν, τον Φρόντ, τον Γκάντι, τον Ράσελ και τον ανώνυμο αρνητή του μιλιταρισμού;

Η αντίρρηση συνείδησης δεν είναι μόνο ένα πανανθρώπινο ατομικό δικαίωμα αλλά αποτελεί το έσοχατο καταφύγιο για τη διάσωση της ατομικής μας αξιοπρέπειας.

ΛΕΟΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

Η αναγέννηση

Οι κυβερνήσεις καθώς διοικούν τους υπηκόους τους με τη βία —η οποία διατηρεί και την πειθαρχία του στρατεύματος— για κανένα λόγο δεν θα δεχόντουσαν να ελαττώσουν τη δύναμη του στρατού, ούτε να τη θέσουν υπό την κριτική των πολιτών. Πόσο μάλλον όταν υπάρχει η πιθανότητα, τη στιγμή που οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι να αντικαταστήσουν τη στρατιωτική θητεία με μια κοινωνική υπηρεσία, η μεγάλη πλειοψηφία θα προτιμήσει την εργασία διότι κανείς δεν επιθυμεί ούτε να φονεύει ούτε να φονεύεται. Μετά από λίγο διάστημα θα συγκεντώνονταν τόσο πολλοί κοινωνικοί εργάτες και τόσο λίγοι στρατιώτες ώστε δεν θα υπήρχε πλέον κανείς να υποχρεώσει τους κοινωνικούς εργάτες να επιδίδονται στην εργασία τους.

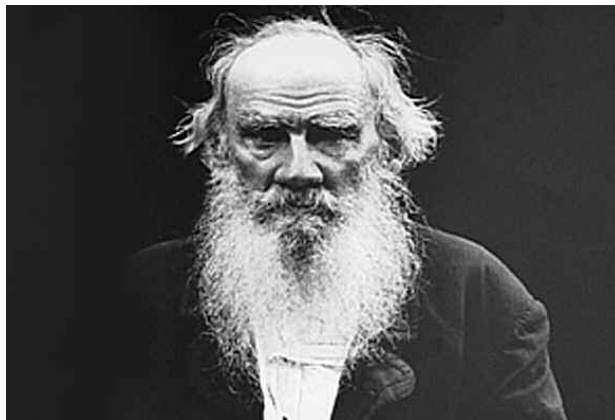
Οι φιλελεύθεροι, οι κοινωνιστές και γενικότερα όλοι οι λεγόμενοι άνθρωποι της προόδου, μπορούν να φαντάζονται πλανώμενοι από τη φλυαρία τους, ότι οι αγορεύσεις τους μέσα στις αίθουσες, οι ενώσεις τους, τα σωματεία τους, τα φυλλάδια που εκδίδουν, είναι πράγματα πολύ σπουδαία και ότι η άρνηση της στρατιωτικής θητείας είναι ζήτημα επουσιώδες που δεν χρειάζεται την προσοχή τους.

Οι κυβερνήσεις όμως γνωρίζουν τι είναι ουσιώδες γι' αυτές και τι δεν είναι. Αποδέχονται με μεγάλη ευχαρίστηση τις συζητήσεις των ελευθερόφρονων και των ριζοσπαστών μέσα στο Κοινοβούλιο. Ανέχονται τα εργατικά σωματεία, τις δηλώσεις των κοινωνιστών και τους εκδηλώνουν μάλιστα και τη συμπάθειά τους διότι γνωρίζουν ότι έχουν όφελος από τις δραστηριότητές τους καθώς αποσπούν το λαό από το μοναδικό αληθινό μέσο για την απελευθέρωσή τους.

Ποτέ οι Κυβερνήσεις δεν θα δεχτούν ανοιχτά την άρνηση της στρατιωτικής θητείας ή την άρνηση της πληρωμής φόρων που προορίζονται για τον στρατό διότι γνωρίζουν ότι οι αρνήσεις αυτές αποκαλύπτουν την απάτη των Κυβερνήσεων και συντρίβουν την ισχύ τους.

Εφ' όσον οι Κυβερνήσεις θα διοικούν τους λαούς τους με τη βία και θα ορέγονται νέες κατακτήσεις, όχι μόνο δεν θα ελαττώνουν τους στρατούς τους, αλλά αντιθέτως θα τους ενδυναμώνουν ακατάπαυστα.

Φαίνεται τόσο απλό και τόσο φυσικό οι άνθρωποι, εάν όχι όταν κατατάσσονται, τουλάχιστον όταν τους πηγαίνουν μπροστά στον εχθρό, να σκέπτονταν να πετάξουν τα όπλα και να καλούσαν τους αντιπάλους τους να τους μμηθούν. Είναι τόσο απλό το ζήτημα και τόσο φυσικό ώστε όλοι το ίδιο

θα έκαναν. Εν τούτοις, αν οι άνθρωποι δεν το κάνουν ακόμη αυτό συμβαίνει διότι τρέφουν εμπιστοσύνη στην Κυβέρνηση που τους διαβεβαιώνει ότι όλα τα βάρη που υφίστανται οι πολίτες λόγω του πολέμου, επιβάλλονται σ' αυτούς για το καλό τους.

Όλες οι Κυβερνήσεις με απίστευτη αναιδεια διαβεβαιώνουν πάντοτε τους λαούς ότι οι πολεμικές προετοιμασίες και οι πόλεμοι επιβάλλονται για χάρη της ειρήνης. Έχουν μάλιστα τόσο αναπτύξει το ψεύδος και την υποκρισία ώστε ενώ οι Κυβερνήσεις για την ίδια την ύπαρξή τους έχουν την ανάγκη των στρατών και των πολέμων, υποστηρίζουν ότι ζημιώνονται τάχα σημαντικά για να βρουν τον τρόπο να ελαττώσουν τους στρατούς και να καταργήσουν τους πολέμους.

Οι Κυβερνήσεις θέλουν να πείσουν τους λαούς ότι οι πολίτες δεν μπορούν να εργαστούν για την κατάργηση των πολέμων, αλλά ότι μόνο με τα δικά τους συνέδρια θα καταφέρουν να ελαττώσουν τους πολεμικούς εξοπλισμούς και στη συνέχεια να τους καταργήσουν τελείως.

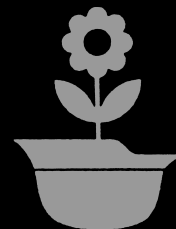
Αυτό είναι ψέμα. Οι πολεμικοί εξοπλισμοί μπορούν να ελαττωθούν και να εκμηδενιστούν όχι επειδή το θέλουν οι Κυβερνήσεις αλλά χωρίς τη θέλησή τους. Αυτό θα γίνει όταν οι άνθρωποι πάψουν να τρέφουν εμπιστοσύνη προς τις Κυβερνήσεις και όταν διεκδικήσουν την απαλλαγή από τη δυναστεία τους. Όταν θα ζητήσουν τη σωτηρία τους όχι μεταξύ των διπλωματών αλλά στην απλή ακολουθία του νόμου τον οποίο όλοι οι άνθρωποι πρέπει να τηρούν και ο οποίος έχει αναφορές σε όλες τις θρησκείες και είναι χαραγμένος στις καρδιές του καθενός από εμάς: Να μην κάνεις στους άλλους ό,τι δεν επιθυμείς να κάνουν οι άλλοι σε σένα.

Να λοιπόν γιατί βρίσκω απολύτως ορθή την ιδέα, ότι η άρνηση της στρατιωτικής θητείας είναι γεγονός τεράστιας σημασίας και ότι η άρνηση αυτή θα απελευθερώσει την ανθρωπότητα από τα δεινά της στρατοκρατίας.

(στην ελληνική γλώσσα από τις εκδόσεις Φέξη, 1922)

LINKS

War Resisters' International (WRI) www.wri-irg.org

European Bureau for Conscientious Objection (EBCO) www.ebco-beoc.org

Arbeitsgemeinschaft für Wehrdienstverweigerung und Gewaltfreiheit AUSTRIA www.verweigert.at

Begegnungszentrum für Aktive Gewaltlosigkeit AUSTRIA www.begegnungszentrum.at

Action Jeunesse pour la Paix BELGIUM www.yap.org

Forum voor Vredesactie BELGIUM www.vredesactie.be

Aldermaston Women's Peace Campaign BRITAIN www.aldermaston.net

Conscience - The Peace Tax Campaign BRITAIN www.conscienceonline.org.uk

Peace News BRITAIN www.peacenews.info

Peace Pledge Union BRITAIN www.ppu.org.uk

ACT for the Earth CANADA www.activistmagazine.com

Centre de ressources sur la non-violence CANADA www.nonviolence.ca

Antiratna Kampanja Hrvatske CROATIA www.zamirnet.hr/unija47

Aldrig Mere Krig DENMARK www.fred.dk/peace/index.htm

Asestakieltytyjälitto FINLAND www.asestakieltytyjälitto.fi

Committee of 100 in Finland FINLAND www.kaapeli.fi/~comof100

Sitoutumaton Vasemmisto FINLAND www.helsinki.fi/jari/sitvas

Collectif des Objectrices et Objecteurs Tarnais FRANCE www.cot81.com

Mouvement de l'Objection de Conscience (MOC) FRANCE www.mocnancy.org

Mouvement pour une alternative non-violente (MAN) FRANCE manco.free.fr

Anti-Kriegs-Museum GERMANY www.anti-kriegs-museum.de

Archiv Aktiv für gewaltfreie Bewegungen GERMANY www.archiv-aktiv.org

Deutsche Friedensgesellschaft - Internationale der Kriegsdienstgegner GERMANY www.dfg-idk.de

Deutsche Friedensgesellschaft - Vereinigte KriegsdienstgegnerInnen GERMANY www.dfg-vk.de

Graswurzelrevolution GERMANY www.graswurzel.net

Institut für Friedensarbeit und Gewaltfreie Konfliktaustragung GERMANY www.ifgk.de

Internationale der KriegsdienstgegnerInnen GERMANY www.idk-berlin.de

Alba Kör - Erőszakmentes Mozgalom a Békéért HUNGARY www.albakor.hu

Irish Network for Nonviolent Action Training & Education IRELAND www.innatenonviolence.org

New Profile ISRAEL www.newprofile.org

Associazione SignorNo! ITALY www.peacelink.it/users/loc/roma/signorno.htm

Lega degli Obiettori di Coscienza ITALY www.peacelink.it/users/loc

Movimento Nonviolento ITALY www.nonviolenti.org

PAIS NETHERLANDS www.vredesbeweging.nl

Sibienii Pacifisti ROMANIA www.sibpac.ro

Zene u Crnom protiv Rata SERBIA & MONTENEGRO www.wib-zeneucrnombelgrade.org

Alternativa Antimilitarista MOC, SPAIN (state of) www.antimilitaristas.org

Assemblea Antimilitarista de Catalunya SPAIN (state of) www.pangea.org/org/mocbcn/index.html

Kristna Fredsrörelsen SWEDEN www.krf.se

Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen SWEDEN www.svenska-freds.se/english

Centre pour l'action non-violente SWITZERLAND www.non-violence.ch

Gruppe für eine Schweiz ohne Armee SWITZERLAND www.gsoa.ch

Istanbul Anti-militarist inisiyatif TURKEY www.savaskarsitlari.org

Fellowship of Reconciliation UNITED STATES www.forusa.org

Resource Center for Nonviolence UNITED STATES www.rcnv.org

War Resisters League (WRL) UNITED STATES www.warresisters.org

AGAINST CONSCRIPTION AND THE MILITARY TRAINING OF YOUTH

In 1930, the "Joint Peace Council", a coalition of international peace organizations, issued the Manifesto "against Conscription and the Military Training of Youth":

"The governments of all countries have at last officially recognized the right of nations to peace and renounced war as a means of national politics in the Kellogg-Pact.

Despite this, preparations are being made for war. In blatant contradiction of the peaceful postures of governments stands the maintenance and expansion of military training of youth.

Two kinds of military training prevail: in many countries it occurs as legal conscription, in others it actually is voluntary in name, but is imposed on youth by moral and economic pressure. Besides this, all governments consider it their right to demand military service of their male and female citizens.

We declare that whoever sincerely wants peace must promote the abolition of the militarisation of youth and deny the right of governments to impose conscription on their citizens.

Conscription subjects individual personalities to militarism. It is a form of servitude. That nations routinely tolerate it, is just one more proof of its debilitating influence.

Military training is schooling of body and spirit in the art of killing. Military training is education for war. It is the perpetuation of the war spirit. It hinders the development of the desire for peace. The older generation sins gravely against the future, if it teaches the skills of war to youth in schools and universities, in state and private organizations, often under the banner of physical training. The suspension of military training of youth and the abolition of conscription have been imposed on the defeated nations by peace treaties. The nations of the whole world should finally reject them (military training of youth and conscription) of their own accord. If the governments fail to recognize the great outrage at and opposition to war, then they must reckon with the resistance of all those whose highest law is dedication to humanity and to the voice of their conscience.

Nations of the world, resolve:

Away with militarisation!

Away with conscription!

Educate youth for humanity and for peace!"

According to the spirit of Briand-Kellogg-Pact in 1928 (the official prohibition of military aggressions in International Law), this Manifesto was signed among others by: Jane Addams (U.S.A.), Tolstoy's collaborators Pavel Birukov (Switzerland, originally Russia) and Valentin Bulgakov (Russia), John Dewey (U.S.A.), Albert Einstein (Germany), August Forel (Switzerland), Sigmund Freud (Austria), Arvid Jaernefelt (Finland), Toyohiko Kagawa (Japan), Selma Lagerloef (Sweden), Judah L. Magnes (Palestine), Thomas Mann (Germany), Ludwig Quidde (Germany), Emanuel Radl (Czechoslovakia), Leonhard Ragaz (Switzerland), Henriette Roland Holst (Netherlands), Romain Rolland (France), Bertrand Russell (Great Britain), Upton Sinclair (U.S.A.), Rabindranath Tagore (India), H.G. Wells (Great Britain) and Stefan Zweig (Austria).

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Το 1930 το «Ενωμένο Συμβούλιο Ειρήνης», ένας συνασπισμός διεθνών οργανώσεων ειρήνης, εκδίδει το ακόλουθο μανιφέστο:

Οι Κυβερνήσεις όλων των χωρών έχουν επιτέλους αναγνωρίσει επίσημα το δικαίωμα των εθνών στην ειρήνη και έχουν αποκηρύξει τον πόλεμο ως μέσο εθνικής πολιτικής, μέσω της συνθήκης του Kellogg.

Παρ' όλα αυτά γίνονται προετοιμασίες για πόλεμο. Η διατήρηση και επέκταση της στρατιωτικής εκπαίδευσης των νέων έρχεται σε κραυγαλέα αντίθεση με την ειρηνική στάση των κυβερνήσεων.

Υπериσχύνουν δύο είδη στρατιωτικής εκπαίδευσης: σε μερικές χώρες εμφανίζεται ως υποχρεωτική στράτευση, σε άλλες είναι εθελοντική κατ' όνομα αλλά επιβάλλεται στους νέους μέσα από πθικές και οικονομικές πιέσεις. Πέρα από αυτό όλες οι κυβερνήσεις το θεωρούν δικαίωμά τους να απαιτήσουν στρατιωτική υπηρεσία από όλους τους πολίτες τους, άνδρες και γυναίκες.

Δηλώνουμε ότι όποιος ειλικρινά επιθυμεί την ειρήνη πρέπει να προωθήσει την κατάργηση της στρατιωτικοποίησης των νέων και να αρνηθεί στις κυβερνήσεις την επιβολή υποχρεωτικής στράτευσης των πολιτών τους.

Η υποχρεωτική στράτευση υποτάσσει την ατομική προσωπικότητα στον μιλιταρισμό. Είναι μια μορφή δουλείας. Το ότι τα έθνη συνεχώς την ανέχονται είναι απλώς μια ακόμη απόδειξη της αρνητικής της επίδρασης.

Η υποχρεωτική στρατιωτική εκπαίδευση είναι εκγύμναση του σώματος και της ψυχής στην τέχνη της σφαγής. Η στρατιωτική εκπαίδευση είναι εκπαίδευση για πόλεμο. Είναι η διαιώνιση του πνεύματος του πολέμου. Παρεμποδίζει την ανάπτυξη της επιθυμίας για ειρήνη. Η παλαιότερη γενιά φέρει μεγάλη ευθύνη απέναντι στο μέλλον εάν διδάσκει τις τέχνες του πολέμου στους νέους μέσα στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, σε κρατικούς και ιδιωτικούς οργανισμούς, συχνά με την πρόφαση της σωματικής αγωγής. Η αναστολή της στρατιωτικής εκπαίδευσης των νέων και η κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης έχει επιβληθεί στα ηττημένα έθνη μέσα από συνθήκες ειρήνης. Τα έθνη όλου του κόσμου πρέπει να απορρίψουν τελικά, με δική τους πρωτοβουλία, τη στρατιωτική εκπαίδευση και την υποχρεωτική στράτευση. Εάν οι κυβερνήσεις αρνηθούν να αναγνωρίσουν τη μεγάλη κατακραυγή ενάντια στον πόλεμο, τότε θα έρθουν αντιμέτωποι με όλους αυτούς για τους οποίους ο ύψιστος νόμος είναι η αφοσίωση στην ανθρωπότητα και στην φωνή της συνείδησής τους.

Έθνη του κόσμου αποφασίστε:

Να καταργηθεί ο μιλιταρισμός!

Να καταργηθεί η υποχρεωτική στράτευση!

Εκπαιδεύστε τους νέους στην ανθρωπιά και την ειρήνη!

Το υπέγραψαν μεταξύ πολλών άλλων οι: Jane Addams (U.S.A.), Tolstoy's collaborators Pavel Birukov (Switzerland, originally Russia) and Valentin Bulgakov (Russia), John Dewey (U.S.A.), Albert Einstein (Germany), August Forel (Switzerland), Sigmund Freud (Austria), Arvid Jaernefelt (Finland), Toyohiko Kagawa (Japan), Selma Lagerloef (Sweden), Judah L. Magnes (Palestine), Thomas Mann (Germany), Ludwig Quidde (Germany), Emanuel Radl (Czechoslovakia), Leonhard Ragaz (Switzerland), Henriette Roland Holst (Netherlands), Romain Rolland (France), Bertrand Russell (Great Britain), Upton Sinclair (U.S.A.), Rabindranath Tagore (India), H.G. Wells (Great Britain) and Stefan Zweig (Austria).

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ:

**ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΗΞΙΩΝ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ**

Τσαμαδού 13Α, Αθήνα

Τηλ. 6977 7956091

Fax 210 4622753

e-mail: greekco@hotmail.com

**ASSOCIATION OF GREEK
CONSCIENTIOUS OBJECTORS**

Tsamadou 13A, Athens, Greece

TeI. +30 6977 7956091

Fax +30 210 4622753

e-mail: greekco@hotmail.com

www.omhroi.gr/SAS

